

Vojaki na obisku

Zvezda na čeladi

Matjaž ima komaj tri leta in ves plah se stiska v naročju svoje tovarišice. Ogleduje si vojaka v njegovi igralnici, to zanj neznano in čudno bitje. Ve, da je vojak on, Matjaž, kadar ima papirnato titovko na glavi in puško iz lego kock v rokah. Vojak, to je Matjaž. In ta vojak, ki stoji tukaj pred njim ves velik, s čelado, z brki in s pravo veliko puško obešeno preko ramen? Je tudi on vojak?

»To je pravi vojak,« zatrjuje Matjažu tovarišica. »To je vojak, ki nas brani pred sovražniki.«

»Pridi k meni, pokazal ti bom puško!« vabi vojak Matjaža. Matjaž pa skrije rjave oči v lase svoje tovarišice in premišlja.

»Vojak, že res, da nas brani, ampak tovarišica je moja in pri nji sem najbolj varen.«

Vojak poboža Matjaža po laseh. Matjaž pa postane pogumen, pogleda vojaku v brke in ga vpraša: »Imaš tudi ti ime?« »Seveda, Marko mi je ime!« Ker je vojaku ime Marko in Matjažu Matjaž, nevidne nitke prijateljstva predejo mrežo med njima. Tale Marko, vojak je nenadoma všeč Matjažu, kljub temu da Matjaževi prsti še vedno stiskajo v peščico lase tovarišice. In vpraša Matjaža vojaka: »Lahko pebožam zvezdo na tvoji čeladi?« Potem je tovarišica pozabljena in Matjaž s čelado sedi na tleh in vojak Marko razstavlja puško.

Bil je praznični dan nas vseh, naše Armade, vojakov takih velikih in pravih, in tudi tistih, ki nosijo še papirnato titovko pa puško iz lego kock.

Matjaž hodi v VVZ Milan Majcen, vojak pa je prišel iz kasarne Bratstvo in edinstvo iz Polja pri Ljubljani. Ni bil sam, prišlo je še devet njegovih tovarišev in njihov starešina. Vsi so bili vojaki, pa vendar so se med seboj razlikovali. To razliko so opazili predvsem

starejši otroci iz oddelkov priprave na šolo. Vojaki so nosili različno orožje. In otroci so imeli toliko vprašanj, da jim je deset vojakov komaj utegnilo odgovarjati na vprašanja. Stiri in petletne otroke so zanimala taka vprašanja:

- Ali tudi ti vojak ponoči spiš?
- Kaj pa ješ za kosilo?
- Imaš tudi ti mamico in očka?
- Kje je tvoja puška, ko si v postelji?

In še to je pomembno, da so ti majhni otroci hiteli pripovedovati vojakom zanimivosti iz svojega življenja, mimo katerih odrasli tako radi hitimo, otrokom pa veliko pomenijo. Sebastjan je pokazal vojakom svoje nove copate in Andrej je odprl omaro in pokazal ležalnik, na katerem počiva po kosilu, iz Matijevega žepa je prišla na mizo velika skrivnost: droban gumijast medvedek, ki je doma v Matijevem srčastem žepu.

V igralnici, kjer imajo svojo domačijo otroci priprave na šolo, leži na tleh vojak, ob njem pa mitraljez.

»Takole otroci se ravna z mitraljezom.«

Okrog vsakega vojaka se zbere gručica otrok, vprašanja in odgovori lete na vse strani, vojaki in otroci postajajo veliki prijatelji, tovarišice se pridružijo skupinam in spodbujajo otroke, pa tudi same so radovedne. Čelade in titovke so res prevelike za otroke, ampak zelo imenitne. In brzostrelka je težka ravno prav za dva para drobnih ročic.

- Koliko vojakov je v vaši vojašnici?
- Čemu služi bomba?
- Kdo vse je naš sovražnik?
- Kako se vojaki skrivajo pred sovražniki?

- Ali imate v vojašnici topove in tanke?
- Kako ste prišli v vrtec?
- Tudi vojaki so radovedni:
- Kdaj boste šli v šolo?
- Ali je bil tvoj očka že vojak?
- Po kom pa se vaš vrtec imenuje?

In povemo vojakom, da je bil Milan Majcen narodni heroj, ki je do odhoda k partizanom delal v bližini našega vrtca. S prijateljem Jančijem sta pomagala v bližini Mokronoga vaščanom pri preseljevanju živine. Ko sta se vračala k partizanom, sta se zatekla v opuščeno hišo, da bi se osušila. Ljudje so ju izdali. Sovražniki so obkolili hišo, partizana sta se branila ves dan, vso noč in šele naslednji dan ob desetih dopoldne se puška iz hiše ni več oglasila. Sovražniki so tako občudovali

pogum obeh partizanov, da so ju pokopali z vsemi vojaškimi častmi.

Ob vsem tem dopoldanske urice hitro minejo, vojaki se morajo vrniti v vojašnico. Otroci so tako hitro obuti in oblečeni v plašče kot nikoli. Spremljajo vojake na dvorišče, kjer so pustili svoja vozila. Tam je velik živžav. Vojaki razkazujejo vozila, otroci lezejo v kampanjolo, pa v džip, sirene zavijajo, puške pa so še vedno v rokah otrok. Vojaki, pred dvema urama neznani tujei, so naši dobri prijatelji in ob slovesu smo si obljubili: Pred prvim majem vam vrnemo obisk, prišli bomo k vam v vojašnico. Ko odhajajo otroci nazaj v vrtec, sprašujejo tovarišico, če bo kmalu prvi maj.

Za mnoge otroke je bil to prvi neposredni stik z vojakom. Mnogim otrokom pomeni danes beseda vojak prijateljstvo, mnogi se veselijo dne, ko bodo obiskali nove prijatelje.

Tudi naše najmlajše, naše cicibane vzgajamo k samozastiti. Morda se to sliši neverjetno, toda je resnično. Ko peljemo otroke na orientacijski sprehod, se navajajo orientacije v zunanjem prostoru, ko otroke vadimo ciljanja z žogo, pridobivajo sposobnosti precejevanja razdalje, točnosti primerjanja in še kaj. Pri kolesarjenju jim razvijamo ravnotežje, odpravljamo odpor pred hitrostjo, bistrih hitre reakcije. Otrok, ki zna plavati, je mnogo spretnejši, vzdržljivejši, ne boji se vode, zna premagovati naravno nevarnost. Otrok, ki zna smučati, drsati, obvlada zimsko oviro, ki jo predstavljajo spremembe v naravi. Kolektivne gibalne in tekmovalne igre navajajo otroke boriti se za skupne cilje, s svojim trudom prispevati k skupnemu uspehu. Še in še bi lahko naštevale.

Pomembno je, da vemo, da bo današnji vojak-ciciban jutri vojak-branilec, da sta vrtec, šola in vojašnica eno, da smo zvezda, čelada, vojak in mi prijatelji.

Zmaga Glogovac

ZGLEDNO DELO TERITORIALCEV

Člani teritorialnih enot naše občine so se zbrali na priložnostni slovesnosti ob 35-letnici ustanovitve JLA. Predsednik občinske skupščine inž. Stane Plemenitaš je v uvodnem nagovoru pohvalil delo enot teritorialne obrambe, ki so se ustrezno organizirale, nato pa več starešinam izročil pohvale, izrečenih pa je bilo tudi več napredovanj.

Tako kot v večini krajevnih skupnosti so tudi v Vodnicah v počastitev 35-letnice ustanovitve JLA pripravili proslavo. V kulturnem programu so sodelovali učenci osnovne šole, godba Vodice in pa mladinci iz OO ZSMS Bukovica — Senkov turn. Slavnostni govornik je bil Ivan Torlak, komandant vojašnice Borisa Kidriča v Sentvidu, ki je v svojem govoru orisal razvoj NOB in pridobitve, ki so jih z revolucijo pridobili jugoslovanski narodi.